

Jedna

V roce 1812 došlo u Nového Madridu v Missouri k zemětřesení, které nebylo pro oblast typické. Bylo velmi silné a roztrhlo zem tak, že řeka Mississippi nějakou dobu tekla proti proudu. Tehdy jsme s Cyrusem žili na Manhattanu a ještě dnes si pamatuju, co mi při procházce po tržišti řekl: „Aby se zvrátil běh vody, musí přijít zemětřesení. Co musí asi přijít, aby se zvrátil běh života?“

Přála bych si, abych nikdy nepoznala, jak jednoduše se to může stát. Přála bych si nevědět, že stačí jen drobnost a život vybočí z cesty, která je mu určena.

Někdy ho zvrátí jediné slovo.

Alchymie.

Může ho vyslovit mladík s platinovými vlasy, zatímco vytahuje ampulku s elixírem, která se houpe na stříbrném řetízku. Nebo ho může modernějším způsobem, elektronicky, doručit mobilní telefon, když se mu jasně rozsvítí displej a odhalí temný vzkaz.

Klesnu na kolena, na zatuchlý a poskvrněný koberec v Cyruově motelovém pokoji. Předě mnou leží iPhone Kailey Morganové, který mi předtím vypadl z ruky. Pád ho nepoškodil. Nejrádši bych ten hloupý telefon rozdrtila. Neudělám to. Namísto toho ho seberu a roztrženými prsty přivedu opět k životu. Tupě zírám na obrazovku Slova s přáteli a přitom se mi z duše vypařují poslední kapičky naděje.

Ještě pořád tam je. *Alchymie.* Slovo, které zahrál mobil Noaha

Vandera. Musely ho naťukat Noahovy prsty. Jenže od Noaha pocházet nemohlo. Skutečný význam toho slova zná v Berkeley pouze jediná osoba.

Cyrus.

Můj odvěký druh a největší nepřítel, který by mě rád uvěznil jako ptáka. Ten použil alchymii k tomu, aby ze mě udělal, co jsem nyní – převtělenec, zbloudilá duše, jež obývá lidská těla. Když jsem před několika týdny utekla od ostatních převtělenců, přísahala jsem si, že už si nikdy nevezmu další život. Byla jsem připravená zemřít. Do těla šestnáctileté Kailey Morganové jsem vstoupila omylem. Tehdy přímo přede mnou nabouralo její auto. Plameny, zápach benzínu a roztržité sklo.

Zvednu hlavu k holé žárovce, která ozařuje pokoj, a náhle se cítím příliš vystavená světlu. Strčím si mobil do kapsy a vrhnu se k vypínači, abych zhasla. Místnost se ponoří do sametové, dusivé tmy. Zamrkám a počkám, dokud si mé oči nezvyknou.

Cyrus mě za to, že jsem ho opustila, nejspíš nezabije. Na to mě svým odporným a pokřiveným způsobem příliš miluje. Tak či tak mě za to ovšem nechá platit. Potrestal mě už tím, že si vzal Noaha.

V srdci jako by mi vybuchla sopka bolesti. Z útroh se mi vydere přiškrcený vzlyk, když si představím Noahovu krásnou tvář, jeho výraznou čelist a usměvavé oči, modré jako lapis lazuli, a to, jak drží svůj foťák a druhou rukou si z čela shrnuje nedbale upravené vlasy v barvě havraních křídel. Až ho uvidím příště, jeho obličej bude přetvořený Cyrusovou duší a tuhle ohyzdnou změnu budu vnímat jenom já. Myšlenku na Cyruse v Noahově těle a na Noahovu duši odstrčenou do bezcitné mlhavé noci nedokážu snést.

Venku na parkovišti se ozve hlasitý smích a následují ho těžké kroky na starém schodišti. Srdce se mi divoce rozbuší. Ať už to dupe kdokoli, je mnohem větší než já. Najednou si jasně uvě-

domím, že vzkaz v Kaileyině telefonu neznamena jen Noahovu smrt.

Cyrus ví, kdo jsem. A ještě hůř, *kde* jsem. Pravděpodobně je tady venku a čeká, až se objevím.

Hlavou se mi mihne obrázek králíků, které jsme pitvali na Cyrusově hodině biologie. *Králík je kořist, řekl v roli suplujícího učitele, pana Shawa. A jeho jediná šance na přežití je utéct svému lovcí. Únik je někdy nejlepší obrana, účinnější než zuby nebo drápy.*

Jenže já jsem byla na útěku už příliš dlouho. Prohrála jsem a nastal čas postavit se Cyrusovi čelem. Když otáčím knoflíkem u dveří a otevírám je, v uších mi duní vlastní tep. Opře se do mě silný závan vlhkého vzduchu.

Muž na schodišti ale není Cyrus. Je vysoký a štíhlý, má velmi tmavou pleť a úhledně zastříženou kozí bradku. V náručí nese ženu, která má zakloněnou hlavu a tiše se hihňá.

Muž se na mě podívá.

„Dobrý večer,“ pozdraví zdvořile, i když nezřetelně. Žena se rozesměje ještě víc.

„Dej mě dolů,“ požádá ho. „Jsem na tebe moc těžká.“

„To víš, že jo,“ namítne muž a nadhodí si ji na rukou. „Jsi opilá, zlato. Z těchhle schodů bys tak akorát spadla.“ Nakloní se a políbí ženu na tvář.

„Dneska jsme měli svatbu!“ zakřičí na mě žena a své prohlášení zdůrazní malým škytnutím. „Jsme teď rodina!“

Při slově *rodina* na mě padne chlad, který nemá s nočním mrholením co dělat. Jak mi to pomalu dochází, žilami mi proběhne zamrazení. Nejen Noah byl v nebezpečí. Nejen já sama.

Kaileyina rodina, kterou jsem si zamilovala, je proti Cyrusovi naprosto bezbranná. Její matka, její otec. Její bratr Bryan, kterého беру jako vlastního. Právě teď by Cyrus mohl být u jejich domu.

Protáhnu se kolem dvojice na schodech a vyběhnu ke kontejneru, za který jsem předtím ukryla Bryanovo kolo. Žena za mnou zavolá: „Hej! To nám ani nepoblahopřeješ?“

„Blahopřeju!“ křiknu s očima plnýma slz, zatímco naskakuju na kolo. „Držte se pevně jeden druhého, dokud to jde,“ dodám polohlasně. Všechny ty roky, co jsem na Zemi, mi ukázaly, že láska je velmi vzácná a pomíjivá.